

KEHF SÛRESİ

Bismillâhirrahmanirrahim

Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla

- 1-4. Hamd olsun o Allah'a ki; kendi katından, şiddetli bir azabı haber vermek ve güzel iş yapan mü'minlere içinde temelli kalacakları cenneti müjdelemek ve "Allah çocuk edindi" diyenleri uyarmak için, kuluna, hiçbir eğrilik ve tezat bulunmayan Kur'an'ı indirmiştir.
5. Allah hakkında, kendilerinin ve babalarının herhangi bir bilgisi yoktur. Ağzlarından çıkan söz, ne kadar ağırdır. Onlar, yalnız yalan söylüyorlar.
6. Onlar bu Kur'an'a inanmıyorlar diye, demek sen onların arkalarına düşüp, neredeyse kendini üzüntüden perişan edeceksin.
7. Gerçek şu ki; Biz, yeryüzünde olanların hepsini, kimin daha iyi davrandığını ortaya koyalım diye, imtihan için süsledik.
8. Hiç şüphe yok ki, zamanı gelince, yeryüzündeki herşeyi kupkuru toprak haline getireceğiz.
9. Resûlüm! Yoksa sen, Bizim mucizelerimiz içinde, sadece Ashab-ı Kehf ve Rakim'in mi ibretli olduklarını sandın? (İş öyle değil)
10. O zaman, gençler mağaraya sığınınca: "Ey Rabbimiz! Bize katından bir rahmet ver ve bize şu işimizden bir çıkış yolu göster" dediler.
11. Bunun üzerine, mağarada onları uykuya daldırdık. Nice yıllar öylece kaldılar.
12. Sonra da, onların mağarada kaldıkları zamanı iki taraftan hangisinin daha iyi hesaplayacağını anlamak için, onları yeniden uyandırdık.
13. Şimdi, onların kıssasını sana gerçek olarak anlatacağız: Şüphesiz onlar, Rablerine imân etmiş genç yiğitlerdi. Biz de, onların hidâyetlerini arttırdık.
14. Onların kalplerine güç verdik. Zalim hükümdarın karşısına dikilip şöyle dediler; "Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. Biz, O'ndan başkasına ilâh deyip tapmayız. Yoksa saçma sapan konuşmuş oluruz.
15. Şu bizim toplumumuz, Allah'ı bırakıp bir takım ilâhlar edindiler. Gerçekte, onların ilâh olduğuna dair açık bir delil getirmeleri gerekmez miydi? Öyleyse, Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim kim olabilir?"
16. İçlerinden biri şöyle dedi: "Mademki siz, onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta olduklarından ayrıldınız, o halde mağaraya sığın ki, Rabbiniz size rahmetinden genişlik versin ve işinizde size bir kolaylık ihsan etsin."
17. Baksaydın, güneş doğduğu zaman, mağaralarında sağa doğru kaydığını, battığı zaman da sola doğru onları dokunmadan geçtiğini görürdün. Onlar, mağaranın geniş bir yerindeydiler. İşte bu, Allah'ın kudretini gösteren mucizelerindendir. Allah; kimi doğru yola iletirse o doğru yolu bulmuştur, kimi de (kendi yaptıklarından dolayı) saptırırsa artık onun için yol gösteren bir dost bulamazsın.

- 18.** Uykuda oldukları halde, onları uyanık sanırsın. Çünkü Biz, onları sağ ve sol yanlarına çeviriyorduk. Köpekleri de girişte, ön ayaklarını uzatmış durumdaydı. Onları görseydin, mutlaka dönüp kaçırdın ve içine korku düşerdi.
- 19.** Yine onları, birbirine sorsunlar diye uyandırdık. İçlerinden bir sözcü: “Burada ne kadar kaldınız?” diye sordu. “Bir gün, ya da günün bir bölümü kadar kaldık” dediler. Yine dediler ki: “Kaldığınız zamanı Rabbiniz daha iyi bilir. Şimdi siz, içinizden birini şu gümüş parayla şehre gönderin de, baksın, hangisi daha temizse, ondan size yiyecek bir şey getirsin. Aman ha, çok dikkatli davransın, sizi kimseye sezdirmesin.
- 20.** Çünkü onlar, sizi ellerine geçirirlerse, taşıyarak öldürürler. Veya kendi dinlerine döndürürler. O taktirde siz, asla bir daha kurtulamazsınız.”
- 21.** Böylece, Allah'ın sözünün gerçek olduğunu ve kıyametin kopmasından şüphe edilemeyeceğini bilsinler diye, insanları Ashab-ı Kehf hakkında bilgilendirdik. Onları bulanlar, kendi aralarında, onların durumunu tartışıyorlardı. “Onların mağaralarının çevresine bir bina kurun” diyorlardı. Oysa, Rableri onları çok iyi bilir. Onların durumunu bilenler: “Mağaralarının yanında mutlaka bir mescid kuracağız” dediler.
- 22.** Bazı kimseler, rasgele konuşarak: “Mağara ehli üçtür, dördüncüleri köpekleridir” yahut “Beştir, altıncıları köpekleridir” yahut “Yedidir, sekizincileri köpekleridir” derler. Resûlüm! Sen onlara de ki: “Onların sayısını en iyi bilen Rabbimdir. Onlar hakkında bilgisi olan çok azdır. Hepsi, tahminden ibarettir.” Bunun için Ashab-ı Kehf hakkında delillerin açıklanması dışında kimseyle tartışma ve onlar hakkında kimseden bilgi isteme.
- 23-24.** Hiçbir konuda “İnşallah” demedikçe, “Ben yarın mutlaka şöyle yapacağım” deme. Böyle demeyi unuttuğun taktirde de yine inşallah diyerek Rabbini an ve: “Umarım, Rabbim beni doğruya daha yakın olana ulaştırır” de.
- 25.** Bazılarına göre, mağaralarında üç yüz yıl kaldılar. Bazıları da, buna dokuz yıl daha ilave ettiler.
- 26.** De ki: “Onların ne kadar kaldıklarını Allah daha iyi bilir. Zira göklerin ve yerin gaybını bilmek Allah'a mahsustur. O, gerçek bir görücü ve gerçek bir işitcidir. Onların, O'ndan başka koruyucusu yoktur. Çünkü O, hükmünde kimseyi kendine ortak kabul etmez.”
- 27.** Resûlüm! Rabbinin kitabından, sana vahyedilene oku. Onun sözlerini değiştirebilecek kimse yoktur. Ondan başka sığınılacak da bulamazsın.
- 28.** Sabah-akşam, Rablerinin rızasını isteyerek O'na yalvaranlarla beraber sabret. Dünya hayatının güzelliklerini isteyerek, gözlerin, o kimselerden başka tarafa sapmasın. Kalbini bizi anmaktan habersiz kıldığımız, kötü arzularına uyan ve işi hep aşırılık olan kimseye itaat etme.
- 29.** De ki: “İşte gerçek, Rabbinizden geldi. Artık dileyen imân etsin, dileyen inkâr.” Şüphesiz zalimlere, sur gibi çepeçevre kuşatacak bir ateş hazırladık. Eğer susuzluktan feryat edip yardım isteseler, o zaman kendilerine, erimiş maden gibi, yüzleri haşlayan bir su ile yardım edilir. O su, ne kötü bir içecektir. O ateş, ne kötü bir barınaktır.

30. İmân edip, güzel işler yapan mü'minlere gelince, şüphesiz Biz, işi güzel yapanın mükâfatını veririz.
31. Onlara, içlerinden ırmaklar akan Adn cennetleri vardır. Orada, tahtlar üzerine yaslanarak altın bilezikler takınırlar. İnce ve kalın ipekten yeşil elbiseler giyerler. Bu; ne güzel mükâfat ve ne güzel istirahat yeridir.
32. Resûlüm! Onlara, şu iki adamı misal olarak anlat: Onlardan birine, iki üzüm bağı lutfettik. Bağların etrafını hurma ağaçlarıyla donattık. Bağların arasında da ekin bitirdik.
33. Her iki bağ da, meyvesini verdi. Hiçbir şeyi eksik bırakmadı. O iki bağın arasından bir de ırmak akıttık.
34. O şahsın başka serveti de vardı. Bu yüzden arkadaşıyla konuşurken: "Ben, malca senden daha zengin, nüfusça da senden daha itibarlıyım" dedi.
35. O, böylece kendine zulmederek bağına girdi. Ve: "Bunun yok olacağını hiç sanmıyorum.
36. Kıyametin kopacağını da sanmıyorum. Eğer Rabbime döndürülürsem, andolsun ki, orada bundan daha iyisini bulurum" dedi.
37. Kendisiyle konuşan arkadaşı ona: "Seni topraktan, sonra nutfeden (spermden) yaratan, daha sonra da seni insan haline getiren Allah'ı mı inkâr ediyorsun.
38. O Allah benim Rabbimdir. Ben, Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmam.
39. Bağına girdiğin zaman "Maşallah, Allah'tan başka hiçbir güç yoktur" demen gerekmez miydi? Eğer malca ve evlatça beni kendinden güçsüz görüyorsan, şunu bil ki;
40. Rabbim bana, senin bağından daha iyisini verebilir. Senin bağına ise, gökten yıldırımlar gönderir de, kupkuru bir toprak olur.
41. Veya bağının suyu çekilir de, onu bir daha hiç bulamazsın" dedi.
42. Derken, bu inkârcı adamın serveti yok oldu. Bağın çardakları çöktü. Böylece bağına yaptığı harcamalar için avuçlarını ovuşturarak, "Keşke Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmasaydım" demek mecburiyetinde kaldı.
43. Onun, Allah'tan başka yardım edecek kimsesi olmadı. Ve kendi kendini de kurtaramadı.
44. İşte bu durumda yardım, yalnız hak olan Allah'a aittir. Onun vereceği mükâfat ve nasip edeceği sonuç daha hayırlıdır.
45. Onlara, dünya hayatını da örnek olarak anlat: Dünya hayatı, gökten indirdiğimiz bir su gibidir. Yeryüzünde yetişen bitkiler bu su ile yeşerip birbirine karışır. Ama sonunda rüzgâr savurarak çer-çöp haline gelir. Allah, herşeyin üstünde bir güç sahibidir.
46. Mal-mülk, çoluk-çocuk, bütün bunlar dünya hayatının süsüdür. Kalıcı olan güzel iş ve davranışlar ise, Rabbinin katında hem sevap, hem de ümit etme bakımından daha hayırlıdır.
- 47-48. Düşün o günü ki: Dağları yürütürüz. Yeryüzünün dümdüz olduğunu görürsün. Hiçbiri eksik bırakılmadan onları diriltip mahşer yerinde toplarız. Hepsi sıra sıra Rabbinin

huzuruna arz olunurlar. Onlara şöyle seslenir: “Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi bize geldiniz. Oysa siz, verilen sözün yerine gelmeyeceğini sanmıştınız.”

49. Kitap ortaya konulur. O vakit suçluların, kitaplarında yazılı olanlardan nasıl korktuklarını ve: “Vay başımıza gelenlere! Bu nasıl bir kitap ki, küçük-büyük sayılmayan hiçbir şey bırakmamış” dediklerini görürsün. Yaptıkları herşeyi yazılmış bulurlar. Şu bir gerçek ki, Rabbin kimseye zulmetmez.
50. Hani Rabbin meleklere; “Adem’e secde edin” demişti de, İblis hariç hepsi secde etmişlerdi. O ise cinlerdendi. Rabbinin emrinden çıktı. Şimdi siz, Beni bırakıp da düşmanınız olduğu halde İblisi ve neslini dost edinir misiniz? Bu, zalimler için ne kötü bir tercihtir!
51. Ben, İblis ve soyunu ne göklerin ve yerin yaratılmasında şahit tuttum, ne de kendilerinin yaratılmasında. Ben, yoldan saptıranları hiçbir işte yardımcı edinmem.
52. O gün Allah; “Haydi! Bana ortak saydığınız ilâhlarınıza seslenin” buyurur. Onlar seslenirler, fakat ilâhları cevap vermez. Aralarına dehşetli bir uçurum koymuşuzdur.
53. Günahkârlar ateşi görünce, ona düşeceklerini iyice anlarlar. Fakat kaçacak bir yer de bulamazlar.
54. Andolsun ki Biz, Kur’an’da, insanlar için her türlü misali, çeşitli şekillerde açıkladık. Fakat insan, mücadeleye çok düşkündür.
55. İnsanlara hidâyet rehberi gelmişken, onları imândan ve Rablerinden bağışlanma dilemekten alıkoyan sebep, önceliklere uygulananın kendilerine de uygulanmasını veya gözlerinin önünde azabın kendilerine de gelmesini beklemeleridir.
56. Halbuki Biz, peygamberleri sadece müjdeleyici ve uyarıcı olarak göndeririz. İnkâr edenler ise, hakkı batılla ortadan kaldırmak için mücadele ederler. Onlar, âyetlerimizi ve kendilerine yapılan uyarıları alaya alırlar.
57. Rabbinin âyetleri kendisine hatırlatıldığı halde, O’ndan yüz çeviren ve kendi yaptığı günahların sonucunu unutan kimseden daha zalim kim olabilir? İradelerini inkâr yolunda kullandıkları için, Biz de Kur’an’ı anlamasınlar diye kalplerine perde çektik ve kulaklarına ağırlık koyduk. Onları hidâyete çağırırsan da, hiçbir zaman doğru yolu bulamazlar.
58. Bağışı bol olan Rabbin, merhamet sahibidir. Eğer onları, yaptıklarından dolayı cezalandıracak olsaydı, azabı hemen indiriverirdi. Ama onlara tanınmış bir zaman vardır. O vakit geldiğinde, kaçıp kurtulacak bir yer de bulamazlar.
59. İşte, zulmettikleri için helâk ettiğimiz beldeler! Biz, onların helâkleri için de bir zaman tayin etmiştik.
60. Bir vakit Mûsa, genç yardımcısına: “İki denizin birleştiği yere varıncaya kadar durup dinlenmeyeceğim, maksadıma erişinceye kadar yola devam edeceğim” demişti.
61. İki denizin birleştiği yere vardıklarında, balıkların unuttular. Derken, balık da yolunu bulup denize dalarak gözden kayboldu.

62. İki de oradan uzaklaştıktan sonra Mûsa, yardımcısına: “Yemeğimizi getir de yiyelim. Bu yolculuğumuzdan dolayı iyice yorulduk” dedi.
63. Yardımcısı: “Gördün mü? Kayaya sığındığımızda balığı orada unuttum. Onu bana şeytan unutturdu. Balık, şaşılacak şekilde denizde yol bulup gitti” dedi.
64. Mûsa: “İşte, aradığımız zaten buydu” dedi. Derhal geldikleri yoldan izlerini takip ederek geri döndüler.
65. Orada, tarafımızdan kendisine bir rahmet verdiğimiz ve ilim öğrettiğimiz kullarımızdan Hızır’ı buldular.
66. Mûsa, ona: “Sana öğretilen yol gösterici ilimden, bana da öğretmen için, seninle beraber olabilir miyim?” dedi.
- 67-68. O da: “Sen benimle beraber olmaya sabredemezsin. Hakkında hiçbir bilgin olmayan şeylere, sen nasıl sabredeceksin?” dedi.
69. Mûsa: “İnşallah, sen beni sabredenlerden bulacaksın. Hiçbir işte, sana karşı gelmeyeceğim” dedi.
70. Hızır da: “Eğer benimle beraber geleceksen, Ben sana bahsedinceye kadar hiçbir konuda bana bir şey sorma” dedi.
71. Böylece yola koyuldular. Gemiye bindiklerinde, Hızır, gemiyi deldi. Mûsa: “İçindekileri batırmak için mi gemiyi deldin? Andolsun ki büyük bir iş yaptın” dedi.
72. Hızır: “Sen benim yanımda bulunmaya sabredemezsin demedim mi?” dedi.
73. Mûsa: “Unuttuğum için beni kınama. Seninle olan arkadaşlığımı da zorlaştırma” dedi.
74. Yine yola koyuldular. Bir erkek çocuğa rast geldiklerinde, Hızır onu öldürdü. Mûsa, ona: “Kıyas olmaksızın suçsuz bir kimseyi mi öldürdün? Doğrusu pek kötü bir şey yaptın” dedi.
75. Hızır: “Ben sana, benimle beraber bulunmaya sabredemezsin demedim mi?” dedi.
76. Mûsa: “Eğer bundan sonra bir şey soracak olursam, benimle arkadaşlık etme. O zaman, benden ayrılmakta haklı sayılırsın” dedi.
77. Yine yola koyuldular. Sonunda, vardıkları bir kasaba halkından yiyecek istediler. Kasaba halkı, bu ikisini misafir etmek istemedi. Kasabada, yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar buldular. Hızır, onu doğrulttu.
- Mûsa: “Dileseydin, buna bir ücret alabilirdin” dedi.
78. Hızır: “İşte bu, seninle benim ayrılışımdır. Şimdi sana, sabredemediğin şeylerin sebebini bildireceğim
79. Deldiğim o gemi, denizden geçimlerini sağlayan fakirlere aitti. Ben, onu kusurlu hale getirmek istedim. Çünkü ileride, her sağlam gemiye el koyan bir hükümdar vardı.
80. Çocuğa gelince, onun anne ve babası mü’min kimselerdi. Bu kâfir tabiatlı çocuğun ileride anne ve babasını isyan ve inkâra sevk etmesinden korktuk.
81. İstedik ki, Rableri onlara huy temizliği bakımından daha hayırlı ve daha merhametli bir evlat versin.

- 82.** Duvar ise, o şehirdeki iki yetim çocuğa aitti. Altında da onlara ait hazine vardı. Babaları, iyi bir kimse idi. Rabbin diledi ki, onlar yetişkin çağa gelince, hazinelerini çıkarsınlar. Bütün bunlar, Rabbinin rahmet eserleridir. Yoksa ben kendi görüşümle yapmış değilim. İşte sabredemediğin şeylerin açıklaması budur.”
- 83.** Habîbim! Bir de sana, Zulkarneyn'den soruyorlar.
De ki: “Size onun bir hadisesini anlatayım.”
- 84-85.** Biz ona, dünyada geniş imkânlar verdik. Onun ihtiyaç duyduğu her konuda sebep ve vasıtalar ihsan ettik. O da, batıya doğru bir yol tuttu.
- 86.** Nihâyet, batıya ulaştığında, güneşi adeta kara bir balçıkta batar vaziyette buldu. Orada da yerli bir halk bulunuyordu. Ona dedik ki: “Ey Zulkarneyn! İster onlara inkârlarından dolayı cezalandır, istersen onlara güzel davran.”
- 87.** Zulkarneyn: “Kim zulmederse, biz onu cezalandırırız. Sonra da Rabbine döndürülür. Rabbi de ona şiddetli bir ceza verir.
- 88.** Kim de imân eder ve güzel işler yaparsa, en güzel mükâfatı hak etmiş olur. Biz de ona, yapabileceği kolay şeyleri teklif ederiz” dedi.
- 89.** Zulkarneyn bu sefer yine bir yol tuttu.
- 90.** Nihâyet, güneşin doğduğu yere varınca, güneşi öyle bir topluluk üzerine doğarken buldu ki, güneşe karşı onlar için bir siper yapmamıştık.
- 91.** İşte Zulkarneyn böyle yüksek bir hükümranlığa sahipti. Onun yanında, ne var ne yok hepsini biliyorduk. Onunla ilgili herşeyden haberimiz vardı.
- 92.** Sonra başka bir yol tuttu.
- 93.** Nihâyet, iki dağ arasına ulaştığında, önünde, hiç söz anlamayan bir kavme rasgeldi.
- 94.** Onlar: “Ey Zulkarneyn! Ye'cüc ve Me'cüc bu ülkede fesat çıkaran kimselerdir. Sana bir vergi versek, onlarla bizim aramızda bir sed yapar mısınız?” dediler.
- 95.** Zulkarneyn de: “Rabbimin, beni içinde bulundurduğu makam ve nimet daha hayırlıdır. Siz, kuvvetinizle bana yardım edin ki, ben de onlarla sizin aranızda, sağlam bir sed yapayım.
- 96.** Bana, demir kütleleri getirin” dedi. İki dağın arası demir kütleleriyle dolduğunda, “körükleyin” dedi. Onu, ateş haline getirince de, “Bana, erimiş bakır getirin de üzerine dökeyim” dedi.
- 97.** Artık, Ye'cüc ve Me'cüc ne o seti aşabildi, ne de onu delip geçebildi.
- 98.** Zulkarneyn; “Bu, Rabbimden bir rahmettir. Rabbim, söz verdiği zaman, bu seddi yerle bir eder. Rabbimin sözü haktır” dedi.
- 99.** Biz, kıyamet gününde, insanları, denizin dalgaları gibi birbirlerine karışıp çalkalanır halde bırakırız. Derken sur'a üflenir. Hepsini de huzurumuzda toplarız.
- 100.** O gün cehennemi, kâfirlerin gözleri önüne sereriz.
- 101.** Çünkü onların gözleri daha önce, Benim eserlerimi görüp de Beni anmaya kapalıydı ve Hakkı işitmeye de tahammülleri yoktu.

- 102.** İnkâr edenler, Beni bırakıp da kullarımı dost edineceklerini mi sandılar? Şüphesiz Biz, cehennemi kâfirler için konak olarak hazırladık.
- 103.** De ki: “Yaptıkları işlerden dolayı, en çok zarar eden kimseleri size haber vereyim mi?”
- 104.** O zarar eden kimselerin, dünya hayatındaki bütün gayretleri boşa gitmiştir. Halbuki onlar, güzel işler yaptıklarını sanıyorlardı.”
- 105.** İşte onlar, Rablerinin âyetlerini ve O’na kavuşmayı inkâr eden ve bu yüzden yaptıkları işleri boşa giden kimselerdir. Artık Biz, kıyamet günü onlara hiç değer vermeyeceğiz.
- 106.** Onların cezası cehennemdir. Çünkü onlar, inkâr etmişler, Benim âyetlerimi ve peygamberlerimi alaya almışlardı.
- 107.** İmân edip, güzel işler yapanlara gelince, onların makamı Firdevs cennetleridir.
- 108.** Onlar, orada devamlı kalacaklardır. Usanmadıkları için hiç oradan ayrılmak istemezler.
- 109.** De ki: “Rabbimin kelâmını yazmak için denizler mürekkep olsa ve bir o kadarını daha ilave etsek, yine de Rabbimin sözleri bitmeden denizler tükenirdi.”
- 110.** De ki: “Ben de sadece sizin gibi bir insanım. Şu kadar var ki, bana, ilâhınızın bir tek Allah olduğu bildiriliyor. Artık kim Rabbine kavuşmayı isterse, güzel işler yapsın ve kullukta hiçbir şeyi Rabbine ortak koşmasın.”